

השmeal יוצאים ממה בעל דין
הហוקעים באoir. ובשורצים לצתת, הולכים
ונשאבים בנקב תהום ורבה. אמר
כ"ז יוצאים ומתרברים כאחד,
ובזוקעים אויריים ומשוטטים
בעולם ומתקרבים לבני אדם, וכל
אחד נקרא רעה, כמו שנאמר
(תהלים צא) לא תאנה אליך רעה. מה
זה לא תאנָה? משום شبאים
במחבולות על בני אדם.

חוללה - למה היא חוללה? כיזו
שורה על בני אדם, עושה אותם
קמצנים ממונים. באים גבאי
צדקה איליו - היא מוחה בידו.
ואומרת לו אל תוכיא משלה.
באים הענינים - היא מוחה בידו.
בא הוא לאכל מממוני - היא
מוחה בידו, כדי לשמר אותו
לאחר. ומיום שריריה על האדים,
היא חוללה, כמו הגוסס הזה
שאינו אוכל ואין שותה, ורקן
היא רעה חוללה.

ושלמה המליך צוות בחכמה
ואומר, (קהלת ח) איש אשר יון לו
האללים עשר ונכסים וכבוד וגוי.
הפסוק הנה, אין ראשו סופו ואין
סופו ראשו. כתוב איש אשר יון
לו האלים עשר ונכסים וכבוד
וגוי. מה זה ולא ישילטנו
האללים לאכל ממונו? אם כך
הוא אינו ברשות האדים?

אלא אם כתוב ולא יענכו
האללים לאכל ממונו - הינו
אומרים כך. אלא כתוב ולא
ישילטנו, שפגלל שהאמין
לאותה רעה ואחות בה, הקודש
ברוך הוא לא השליטו עליה
לשברה תחתיו על שהוא רצה בה
ואהמן אותה.

ובכל דרכיו כמו גוסס, שלא אוכל
ולא שותה ולא מתקרב לממוני.

וקαι יש רעה חוללה, דתגינן, מסתרא
דשםאלא, נפקי בטה גרדיגי נימוסין, דבקען
באוירא.

ובך בעין למפק, אזלין ואשתאBIN בנווקבא
דרהומא רפה, לכת רפקין ומתחברן
בחדר, ובקעין אוירין, ושתאין בעלםא,
ומתקרבין לגבייהו דבני נשא, וכל חד אקרי
רעה, כמה דעת אמר (תהלים צא) לא תאנה אליך
רעה. מי לא תאנָה. בגין דאתניתא בתסקופא
על בני נשא.

חוללה אמא היא חוללה. פד שרייא הא על בני
נשא, עbid לון קמצין מממוניון,
אתיין גבאי צדקה גביה, היא מחתת בידיה.
אמר ליה לא תיפוק מדיקה. אתיין מסבני,
היא מחתת בידיה. בגין לנטרא ליה לאחרא. וכן
יומא דשריא עליה דבר נש, היא חוללה, כהאי
שביב מרע דלא אכיל ולא שני. ועל דא היא
רעה חוללה.

ושלמה מלכא צווח בחכמה ואמר, (קהלת ח)
איש אשר יון לו האלים עשר
ונכסים וכבוד וגוי. הא קרא, לאו רישיה
סיפיה, ולאו סיפיה רישיה, כתיב איש אשר
יון לו האלים עשר ונכסים וכבוד וגוי, מי
ולא ישילטנו האלים לאכול ממונו. אי הבי,
לאו ברשותה היא דבר נש.

אלא, אי כתיב ולא יענכו האלים לאכול
ממונו,תוינא אמר הבי. אלא ולא
ישילטנו, בגין דהיא הימניה לה היא רעה,
ואחד ביה. קדשא בריך הוא לא שלטיה
עליה, לאתבראה תחותמיה, על דהו אתרעי
בה, ואחד ביה.

ובכל ארחותי כשביב מרע, דלא אכיל ולא שני, ולא

ולא מוציא מפניהם, ושותם אותו מעתם, ריבא אחר ריטל אותו, שהוא בעליך.

ושלמה הפלך צוחט ואומר, שם עשר שמור לבעליו לרעתו. מי זה בעליו? זה הآخر שישורש אותו. ולמה זהזכה להיות בעליו של אותו העשר? משום שהוא האמין לאותה רעה והתרצה בה והוא שבתו לרעתו, בשליל אותה רעה (רבך בה, וכלן הآخر היה שלא נרבק באותה רעה, זכה עתה להיות הבעלים של אותו העשר. וזה שכחוב לרעתו, כלומר, משום רעתו שהיה נרבק בה, הרוות לו זה).

דבר אחר יש רעה חוללה - זה מי שיושב בחלק טוב, בבית אביו, והוא הולך נגד אביו בעליות דברים, זה נרבק באותה רעה חוללה, כאדם גוטס, נשל דרכיו בעליות: זה אני רוץ, ואת זה אני רוץ. ומשום העשר הנה נרבק האדם ברעה חוללה, ונגען בעולם הזה ובעולם הבא. וזהו עשר שמור לבעליו לרעתו.

ב' ישראל. הקדוש ברוך הוא נטל אותם על בנפי נשרים, הקיפם בענני כבוד, נסעה שכינתו לפניהם, הוריד להם מן לאכל, הוציא להם מים מתקנים, והם היו הולכים עמו בעליות. מיד ויבא עמלק.

ויבא עמלק - אמר רב שמעון, סוד החכמה באן. מגורת תדין הקשה בא הקרב הנה. והקרב הנה נמצוא למעלה ולמטה. ואין לך דבר בתורה שאין בו סודות עלונים של חכמה שנתקשים לשם הקדוש. ביכול אמר הקדוש ברוך הוא: בשישראל

וכאי, בכיוול, מתישין

אפיק מיגיה, ונtier ליה עד דהוא יפוק מעלה, ויתמי אחרא, ויטול ליה, דהוא בעליך.

ושלמה מלכא צוחט ואמר, (קהלת ה) עשר שמור לבעליו לרעתו. מאן בעליך. דא אחרא דירית ליה. ולמה זכה hei אחרא למחיי בעליו דהויא עתרא. בגין דהאי הימין להיא רעה, ואטרען בה (היא הו דכתיב לרעתו בשליל החיא רעה) ואדרבק בה. בגין זה, hei אחרא דלא אדרבק בהיא רעה, זכה (היא) למחיי בעליו דהויא עתרא חדא הוא דכתיב לרעתו, כלומר בגין רעתו דהו מדרבק בה, רוחה ליה hei. דבר אחר יש רעה חוללה, hei מאן דיתיב בחולקה טבא, בית אבוי, והוא איזיל לכביל אבוי, (דף ס"ה ע"ב) במסקופי מלין, הא אדרבק בהיא רעה חוללה, כבר נש שכיב מרע דכל ארחו בתקופה, דא בעינא, ורק לא בעינא, בגין hei עותרא אדרבק בר נש ברעה חוללה, ואתענש בהאי עלה, ובעלמא דאתמי, ורק הוא עשר שמור לבעליו לרעתו. ב' ישראל, קדשא בריך הוא נטיל לון על גדרי נשרין, אסחר לון בענני יקרא, שכינתה נטיל קמיהו, נחת לון מנא למיכל, אפיק לון מיא מתוקין, ואינון הו איזין עמיה בתקופה. מיד ויבא עמלק.

ויבא עמלק, (שמות י) אמר רב שמעון, ר' זא דחכמתא הכא, מגורת דינא קשיא, קא אהיא קרבא דא. וקרבא דא אשתח ליעילא ומתקא. ולית לך מלה באורייתא, דלא אית בה ר' זאין עלאין דחכמתא, דמתהשרין בשמא קדישא. בכיוול, אמר קדשא בריך הוא, כד ישראל איןין זכאי לתקפא, אתגבר חילא דילי על כלא. וכד לא אשתחו